

ADEM ZAPLLUZHA

**ENIGMAT E
KASHELASHAVE**

Redaktor:
Petrq Risto

Recensent :
Tahir Bezhani

Lektor:
Veli Velu

Ballina:
Vesl Xhaferi - Çeliku

ENIGMAT E KASHELASHAVE

ADEM ZAPLLUZHA

ENIGMAT E KASHELASHAVE

“TREND”
2016

Petraq Risto

“Enigmat e kashelashave”

Konceptim metaforik dhe ndjesor i botës

Lexova në dorëshkrim librin “Enigmat e Kashelashave” të poetit nga Kosova Adem Zaplluzha dhe më ra në sy konceptimi metaforik dhe ndjesor i botës. Autori e vendos veten në një kënd dhe vëzhgon me ndjenja dashurie, dhembjeje dhe proteste gjithçka ndodh rrotull tij. Herë hesht dhe i ngre dallgët brenda vetes, herë nuk e duron dot heshtjen dhe kërkon të mbysë me dallgë metaforik padrejtësitë e shumta; edhe pse di të mallkoj, edhe pse di ta ngre zërin deri në kupë të qiellit, poeti e shikon botën me dashuri njerëzore, me pikëllim e shpresë...

Zëri im i ri

Si zëri i drurit të vjetër

Që gjethon në dimër.

Ademi i pëlqen detajet, imtësitë i vijnë rrotull si zogj në pranverë; në pasqyra sheh peizazhe dhe drama, ai apelon dhe thërret për të vërtetat që nuk duhet të fshihen pas kuintave se drama luhet kur perdet janë të hapura... Gjen shumë imazhe të gjalla në **“pasqyrat e vdekura në horizont”**.

**Po s'dashurove askënd
Më mirë dashuroje pasqyrën
Dhe brendinë e saj të zbrazët.**

Apo vargjet:

**Një trishtil i vogël kishte mbetur mbi borë
Nga sqepi i të cilit si balsam
Pikonte dita e plagosur.**

Ka shumë plagë në poezitë e Ademit, ka dhembje e hera – herës protestë. Motivet e librit janë të larmishëm, poeti operon me mënyrën e vet origjinale, me një prozodi të këndshme e të singertë, me vargëzim të shtruar, të rrjedhshëm, me figura të thjeshta, të drejtpërdrejta, pa sforcime. Shqetësimet për kohën, për Kosovën, për globin, për jetën e përditshme, janë kthyer natyrshëm në eshtra, muskuj, gjak dhe zemër të këtij vëllimi. Adem Zaplluzha të josh me thjeshtësinë e vet, pa thirrje në zbrazëti.

**Ecjen e patëm tepër të gjatë
Kur na i prenë lukunitë rrapet
Ne domosdo
Na duhej sërish të ecnim
Se përndryshe nuk do e shihnim fillimin.**

Në këto vitet e fundit baca Adem ka shkruar e botuar shumë libra, gjë që tregon për një rinim të tij dhe për energji të pashterrshme. Edhe ne të ardhmen kolona e poezive të poetit Adem Zaplluzha do të zgjerohet, do të fitoj edhe më shumë pjekuri dhe cilësi dhe uroj që të ngjitet në majat e suksesit.

3 shtator, 2015

**KREDOJA POETIKE DHE VLERA ARTISTIKE NË
POEZITË E ADEM ZAPLLUZHËS .Tahir bezhani-
poet**

Do isha i pa sinqertë nëse që në fillim nuk e them se u ndjeva i privilegjuar dhe i emocionuar që mu dha rasti të lexoj në dorëshkrim librin poetik të 137 – të me radhë të autorit me një përvojë të gjatë letrare,Adem Zaplluzha. Duke ndier gëzimin rrëqethës të rrugëtimit nëpër vargjet e këtij poeti të madh të letërsisë shqipe,dhe duke ditur një moshë relativisht të kaluar,u magjepsa pafund me freskinë e mendimit,me fuqinë e vargut poetik,me shkathtësinë e gjetjeve poetike për gdhendjen e vargut karakteristik e të moderuar,metaforat brilante ,si gjuhë poetike me mprehtësinë e pashoqe të mendjes së ndritur të poetit, freski e paparë rrëfimi.

Në librin më të ri poetik të autorit Adem Zaplluzha,“Enigmat e kashelashave”,që nga poezia e parë e deri në atë të fundit,rrahën pa ndërprerë, si me çekan, temat universale të aktualitetit tonë

kombëtarë. Pra, penda e mprehtë e autorit Adem Zaplluzha, depërton deri në thellësi shpirti, edhe përmes grimcave si pjesë përbërëse e tërësisë, si filozofi e jetës sonë, për të mos i shpëtuar asgjë nga logjika dhe filozofia e problematikës sonë, duke trajtuar me shumë kujdes e me elegancë artistike poetike, tërësinë e jetës. Ky është edhe boshti poetik, mendoj, filozofia Zaplluzhiane, që përmes ideve të konsoliduara e të konstrukturuara artistikisht, të na prezantojë denjësisht peshën poetike të ndjesisë perceptuese e shpirtërore. Mendoj se ky është edhe misioni i krijuesit, sepse aty zihet dhe shpërthen si vullkan dhimbja njerëzore, dashuria, të konceptuara në brumosjen e egos poetike.

Në vargjet:

**”Nëpër kujtesën e gjelbërimit/
Kaherë po rrjedhin dallgët/
E çmendura të përroit”.**

Janë këto vargje joshëse e plot muzikalitet që prekin një moshë, një kohë që “kaherë po rrjedhin dallgët”, ku vërehet një kohë e kaluar kalvareve të jetës, por i pa epur asnjëherë. Në vijim të trajtimit të temave poetike nga poeti Zaplluzha, vërehet një zjarr i brendshëm për dashurinë e singhtë njerëzore mes njerëzve, ku e cilëson si vlerë, si

domosdoshmëri jete,si fryt kombi për të prosperua
e hapëruet tutje,kur shoh:

”Po të ishin mundësitë në dorën time

Mbarë njerëzimin

E kisha mbështjellë me dashuri

S’kisha lënë asnjë shteg për urrejtje

Në shpirtrat e venitur të luleve”.

Një sublimitet poetik,një trokitje e fuqishme në
ndërgjegjen njerëzore për një epokë pa
ngatërresa,pa gjakderdhje,e do poeti një botë plot
dashuri njerëzore,pa urrejtje. Mendoj se në këso
rastesh te një fuqie shprehëse poetike,vërehet një
skematizim individual i të menduarit dhe shfryrjës
poetike,ku mesazhet(porositë) mbesin ikonë në
ndërdijen krijuesve të mëdhenj. Këto vargje
formësojnë kredon poetike të autorit,e në këtë rast
të poetit Adem Zaplluzha, frsekia e te cilit, na
motivon e frymëzon skajshmërisht.

Edhe te krijuesi Adem Zaplluzha,sikur tek të gjithë
krijuesit kudo,tema e dashurisë është si e pa
tejkalluar,një copëz jete ku gërshetohet kujtesa,malli
e mosha rinore. Kur vërejmë këtë motiv tek poezitë
e poetit Zaplluzha,disi, ndjejmë një kohë të ikur
moti,por që kujtesa lëron hullive të kohës dhe na
paraqiten pamjet e ikura,si me vargjet tejet të
bukura si këto:

**"Nesër kur të dal në qytet
Do u tregoj të gjithëve në kafene
Sa fort të dua
Të dua moj zanë
Më shumë se frymëmarrjen time".**

Në librin më të ri të poetit Adem Zaplluzha, "Enigmat e kashelashave", bota e tij e brendshme riciklon motive kohore të përjetuara thellë si person, por edhe si kolektivitet, të ekspozuar përherë para të keqës me ndjekje, burgosje, vrasje, pra përherë rrugëve të errëta të rrugëtimit. Këtë fenomen të tillë zoti Zaplluzha e shprehë në vargje me një mjeshtri të rrallë, deri në thellësi shpirti:

**"Mes mureve gri ballë për ballë u takova
Me te gjitha kohët e britmave
nuk ka gjë më të trishtueshme
Se ta ndien pranë vetes vdekjen
kur ajo afrohet si një bishë e çmendur"**
,ose elementi i varfërisë:

**"Tryezës së vjetër larg i ndihej gogësima/
Vetëm lulja në vazo ndjehej e vetmuar".**

Poeti Adem Zaplluzha, autorë i shumë veprave poetike, krijues me një përvojë të gjatë, i ngjeshur me dije letrare, njohës i rrethanave kohore, që moti e ka të formësuar filozofinë krijuese me një shtrirje

të gjerë të shtresa e lexuesve,ashtu që cilido nga ne, që rreket për ta lexuar e studiuar veprimtarinë letrare të këtij krijuesi,ndeshet në shumëllojshmërinë e temave,motiveve të thurura bukur e me shkathtësi për çështjen madhore kombëtare,në mënyra e forma të ndryshme,varësisht nga aftësia e të kuptuarit në relacionin krijues-lexues. Këtë e them duke u bazuar në fenomenin poetik të poezisë,si art ndijor, se ajo “ndjehet e nuk shpjegohet”,prandaj,sado të përpiqemi të vejmë në pah elementet e një bote të brendshme, prapë se prapë,mbeten të pa shpjeguara edhe shumë gjëra,të pa thëna,nga se poezia që buron nga shpirti,vetëm shpirti mund thotë kuptimin e saj, nëse flet.... Konkretisht,për autorin dhe veprën më të re,”Enigma e kashelashave”,mund të themi lirisht se është një pëlçitje shpirtërore,e ngacmuar nga rrethana të jashtme njerëzore, për ta shkruar me një mjeshtëri mendore. Me këtë mënyrë shkrimi poetik,rezistohet ndaj ngacmimeve ku lindin idetë për t’i lënë edhe porositë njerëzore përmes artit,cilido qoftë ai,si shkathtësi e mendjes njerëzore.

Poezia ka një mister mbi të cilin jo vetëm komunikohet,por edhe ndërtohet si art, e ai është figuracioni,metafora e cila senzibilon ndjenjën shpirtërore të lexuesit. Kjo cilësi ka bazën në krijimtarinë e përgjithshme të poetit Adem Zaplluzha,e posaçërisht,në librin më të ri "Enigma e kashelashave". Për fund,si përshtatshme,si gjetje për krijimtarinë e këtij poeti të vlerave të mëdha,më erdhi në mendje të parafrazoj një thënie të Pushkinit:"Ndjenjat nuk mund të kuptohen-ato vetëm mund të ndihen,sepse vetëm ndjenja është e aftë të prekë zemrën,dhe vetëm zemra mund ta pasqyrojë fisnikërinë

10. shtator,2015

Gjakovë

Thonë se i përngjaj zërit të detit

Cikli i parë

ÇFARË JANË KËTO TËRMETE

Asnjë gjurmë nuk lënë hapat e tua
Mi shlyen të gjitha kujtimet
Një qivur i vjetër te varret
Bisedon me pantomimën

Asgjë nuk mbeti për të prekur
Po ngrihen kallkanët e gjakut
Një hije e verdh morbide
Si korbi i Edgarit troket në kujtesë

Mbrëmë nuk i hape portat
Po as nuk i mbylle
Dryni i dylltë qante me erën
Një lehje monotone dëgjohej përtej mureve

Sërish zëri i korbit si zëri i natës
Jehon në mendjen time
Dritaret nuk hapen
Ka kohë që janë mbyllur mendimet

Ngadalë dhe me droje i preki gjymtyrët
Ngrica paska hyrë në shpirtin tim
Çfarë janë këta tërmete
Që po mi shkundin majat e flokëve

KUR I PREKËM GISHTAT E BRYMTË TË DRURIT

Mbi njomësinë e gjelbërimit
Shtrihej mbrëmja e dërmuar
Dy duar prej mjegulle
Në mesnatë i krihnin
Flokët e shprishura të mështeknës

Jugu si druri i pikëlluar
Grumbullon gjethet e fundit të vjeshtës
Nëpër kujtesën e gjelbërimit
Kaherë po rrjedhin dallgët
E çmendura të përroit

Mbrëmë ishte tepër vonë
Kur i prekëm gishtat e brymtë të drurit
Pema edhe ashtu kishte mbetur pa fryte
Nga malësia e madhe po fryn
Deniku i shthurur i kësaj stine

I hapi dritaret e mbyllura
Shtëpitë e fshatit më duken si delet e bardha
Kudo bardhësirë
Mes degëve të lakuara të mështeknave
Në kopshtin eksperimental zgjohet mëngjesi

MË DUKET SE PO IKIN EDHE ZOGJTË

Sonte s' do flasë asnjë fjalë
Le t'i përpijë era
Duart e fishkura të stinës
Gjethet veç paskan humbur rrugën

Ku do t'i mbjellë këto degë të thata
Në këtë gurore
Nuk rritet as bari i keq
Era dëneste në shuplakat lakuriqe të atdheut

Më duket se po ikin edhe zogjtë
Çatitë e rrënuara kanë mbetur në vetmi
Vetëm hëna e gjymtuar
Sonte po i vajton fluturimet e zogjve

Po ikin edhe fluturat e bardha
Era i mbylli të gjitha shtigjet
Zogjtë e cilës stinë
Paskan mbetur si sogjetarë dhembjeje

Sërish në brendinë e dheut
Një hije e bardhë gatuan bukën e shpresës
Fëmijët e uritur në heshtje
Përtypin ashtin e fortë të skamjes

NUK NDALEN KAMBANAT E SKAMJES

Orë e çast
I ndjej në lëkurën time
Ndryshimet atmosferike
Herë bie një shi idhnak
E herë nga vapa e padurueshme
Çmendet ajri i tymosur

Nëpër shëtitorët e qytetit
Kanë dalë në grevë urie
Të gjitha kukullat nga vitrinat
Lumëbardhi i trishtuar
Ua grith fytyrat e urave të drunj të

Nën tëmthat e guralecëve
Nuk ndalen kambanat e skamjes
Druri i uritur me xhelozë shikon
Lojën e gjetheve
Duke u fundosur në shpirtrat e enigmave

Për çudi asnjë lehje nuk u dëgjua mbrëmë
Qepenat në lagjen e orëtarëve
Bisedonin në heshtje me hijet e zverdhura
Vetëm mjaullimat e maceve të sëmura
Me gjasë ua lëndonin shpirtrat e çatave

NË SYRIN E ZDËRLAQUR TË KEPIT

Mbrëmë një anije e dërmuar
Në molin e harresës
Lëshoi spirancën e pritjes
Në thellësinë e detit anemik
Dëgjoheshin vetëm vajet e guaskave

Ushtarët nuk u kthyen nga vaporit i fundosur
Me qindra palë këpucë dhe zarfe të kaltra
Notonin mbi trishtimet e suvalëve
Nga kepi i pikëllimit
Dëgjoheshin gjëmat e sirenave të bardha

Qante edhe deti i hidhëruar
Si nusja në gjerdek kuiste era
Në syrin e zdërlaqur të kepit
Mbetën peng
Lotët e pikëlluara të zanave

DOLËN SI NGA BALADAT E LASHTA

Një shtjellë e furishme
U kishte hipur suvalëve
Nëpër tasa konservash
Përkundej deti i tërbuar

Brigjet shterpe të atdheut
Shikonin hapësirën
Shikonin të habitur
Kah tretej si kripa në ujë

Ishte natë e vonë tepër vonë
Për të rënë në gjumë
Kurse tepër herët
Për të qëndruar i zgjuar

Edhe mendimet u ngjanin
Suvalëve të shfrenuar
Mbi kiçin e anijes
Dëneste kali i detit

S'lidhen dot kuajt e ujit
Në kujtesën e një tregimi
Flenë baladat e enigmave
Flenë të gjitha llojet e këngëve

Vetëm ajo këngë majë krahu
Jehonte diku në largësi
Tallazet këndojnë
Si deti i lazdruar në guaskë

Mbrëmë si njeriu fatkeq
Dëneste një anije e vetmuar
Dëneste
Tok me mjellmat e plagosura

Nga gjethet e zverdhura të kolonadave
Dolën si nga baladat e lashta
Kalorësit e vetëtimave
Dhe i kalëruan yjet nëpër hapësirë

ZËRI I KUJT PO DËGJOHET SONTE

Sonte nuk jam i vetëm
Me hijen time zbres deri te lumi
I preki drurët e përgjumur
I preki çerdhet e zogjve të verbër

Asnjë zë nuk fluturon hapësirës
Paskan ikur edhe zogjtë e natës
Kush qau mbrëmë
Sa që druri i thatë i ngjante qyqes

Asnjë njeri nuk përgjigjet
Mbase paskan vdekur fjalët
Nga thellësitë e murrme e tokës
Dëgjojen vetëm gjëmat e rrënjëve

Si një zog përpëlitet gjethi
I plagosur
Zëri i kujt po dëgjohet sonte
Kur për herë të parë s'jam i vetëm

NJERËZIT ECIN NËPËR KUJTIME

Dritarja e hapur
Një fytyrë e mrrolur në pasqyrë
Shikon drejt hapësirës enigmatike
Duart e kujt mbrëmë
Përqafuan siluetën e verdhë të erës

Një kohë të gjatë pashë
Se si derdhej lumi në shtratin e ëndrrës
Dy lejlek të bardhë fluturuan
Në drejtim të perëndimit
Cila dorë do të mi mbyllë nesër sytë

Me një rast pohova se nuk ka vdekje
Por sonte kuptova se si vdesin drurët
Vdesin vertikalisht
Pa kuptuar asnjë njeri i gjallë
Se kjo vdekje qenka si ringjallja hyjnore

Njerëzit ecin nëpër kujtime
Ecin si fakiri nëpër prushin e dhembjes
Sa qenka e zbrazur kjo gotë sonte
Kurse dritarja e hapur
Del nga dhoma e gjumit
Dhe i bashkohet errësirës së tunxhtë

SA QENKA LAKURIQE KJO KRENARI

Edhe ashtu siç ishte lakuriq
E deshe atdheun
U ngjize me dhembjen e tij të gurtë
Dhe një ditë
U shndërrove në përmendore

Të puthi ajri i freskët i mëngjesit
Mbrëmja të mbështjelli me krenarin
E gjyshërve pagan
Aq shumë pate dashuri në shpirt
Sa që u shndërrove në përmendore të mishtë

Merre pallton time
Në këtë vapë të acartë të verës
Merre të lutem mbuloi plagët e atdheut
Sa qenka lakuriqe kjo krenari
Sa që po i përngjan pasqyrave konkave

SI TË MARR FRYMË NË KËTO ÇASTE

Si një ëndërr e trishtë
Më duket e nesërmja
Lakuriqe
Pa asnjë këmishë në trup
Po i përngjan maces së lagur në shi

Si të eci përtej të nesërmes
Çfarë më pret pas atyre plepave
Një tjetër ditë e ngordhur
Ose zhgjëndrra e çmendur e mëngjesit
Mbase asgjë të re nuk ngjan në anën tjetër

Nuk më ka mbetur asnjë ëndërr
Në boshllëkun e këtyre çasteve
Si mund të jetoj njeriu pa ëndrra
Kjo rrugë e gjatë deri te pritja
Askund në këtë botë s'paska të sosur

Për çdo ditë po vdesin fluturat
Të kujt janë këto pantallona të shqyera
Kjo pemë e paska veshur këmishën time
Si të marr frymë në këtë çast
Kurse duarve të mija po u mungon
Frymëmarrja e etjes së fundit

Prishtinë, 30 qershor 2015

ASNJË NJERI NUK KALON TROTUAREVE

I hutuar në mes të sheshit
Qëndron përmendorja e papërfunduar
Nga sytë e mermertë të ditës
Pikojnë lotët e ngrirë
Një nënë ia fshin djersët shëtitores

Ka kohë që nuk reshi shi në qytetin tim
Dielli si fantazmë sillet rreth e rrotull
Askund hije
Asnjë njeri nuk kalon trotuareve
Vetëm kukullat e drunjta dënesin si qilimi

O Zot çfarë po ngjan te pemët e mbjella
Po thahen kujtimet e drurëve
Kjo zabullimë po i varros rrënjët
Sytë dhe duart e shtrira të lypsarëve
Verbojnë mendjet e posa të çela të
zambakëve

Ka kohë që shiu s'kaloi këndeje pari
Në heshtje zie qëndron kori i bretkosave
S'dëgjohet as zëzëllima e bletëve
Nëpër hojet e zbrazura
Me vite të tëra lozin minjtë e tërbuar

PIKONTE DITA E PLGOSUR

Ai iu kishte mbështetur rrapit
Kurse rrapit i moçëm hijes
E cila e mbante mbi shpatulla
Këmishën e grisur të fëmijërisë

Si bisha në gjendje gatishmërie
Qëndronte era
Herë i hapte krahët me xheloz
E herë shikonte perëndimin e përskuqur

Një trishtil i vogël kishte mbetur mbi borë
Nga sqepi i të cilit si balsam
Pikonte dita e plagosur
Atë ditë nuk kuptuam se si u mbytën zogjtë

Në kopsht veç ishin djegur pemët
Degët e nakatosura ndjenin dhembje
Kush na i vrau ëndrrat mbrëmë
Mbi telat e telefonit po ngordhin zogjtë

SI NJË PESHË E TRISHTË RËNDOHET

Po shoh disa lloje të mbathurash
Gjymtyrë njerëzish
Hedhur nëpër kazermë
Me flokë të prerë dhe thonj të shkukur
Qenkan mbushur kontejnerët

Duhma e mishit të kalbur
Si një peshë e trishtë rëndohet
Mbi shqisat e lënduara
Kurse nëpër pista kuajsh
Kundërmojnë duart dhe këmbët e shkulura

Këto pamje të llahtarshme
Mund të shihen vetëm në fushat e mëllenjave
Zogj që s'mund të fluturojnë
Dhe flutura të larme
Me krih të djegur e të zhytur në baltë

Netët këtu kanë një tjetër emër
Ngjajnë me ato net të thikave
Kurse rrugicave të ngushta
Fshihen fëmijët
Të cilët s'guxojnë as të qajnë

SHUMË MË I RËNDË SE PLUMBI

Ç'të kërkosh më shumë prej vetvetes
Se sa të heshtësh
Thonë se heshtja i bënë të mençur njerëzit
Por edhe i përngjan
Amalgamës në pasqyrën e ndryshkur

Nuk di ata që heshtin
A thua vallë çfarë ngjan
Me shpirtin e tyre labil
Por heshtja është ndonjëherë
Shumë më e rëndë se plumbi

Unë nuk di se kush e shpiku heshtjen
Heshtin ata që s'kanë zë
Vetëm pantomima ka një tjetër etje
Që nuk i përngjan asnjëherë
Drurit të lakuar në shtrojerë

Ata që heshtin u ngjajnë jo kurrizorëve
Ushqehen me ajrin e ndotur të kujtesës
Janë ameba të murrme
Ose në të shumtën e rasteve
Ngjajnë me hijet e zeza të fëmijërisë

KY PEIZAZH I TRISHTË

Mali lakuriq
Disa dru të djegur
Si anijet e braktisura në mol
Shtëpitë fundosen në vetvete

Një mjellmë mbi kiçin e kujtesës
I thërret zogjtë e ikur të mendjes
Ky tërmet i detit
Hungëron si suvalët e tërbuar

Jashtë portave të mbyllura
Dëgjohen zërat e yjeve
Nga selvitë e mullirit të vjetër
Shkunden gjethet e fundit të vjeshtës

Asgjë më s'është siç ishte dje
Paskan ndryshuar edhe shtëpitë
Sa shumë qenkan rritur njerëzit e lagjes
Ose unë dhe këpucët e mija jemi zvogëluar

Mali lakuriq ofshan mes gurëve të murrmë
Pemët në heshtje qëndrojnë nudo
Ky peizazh i trishtë
Po i grisë perdet e hapësirës blu

THONË SE I PËRNGJAJ ZËRIT TË DETIT

Sikur të isha sonte një pemë
E të ulen zogjtë e lodhur
Në prehrin tim
Mbase për herë të parë
Do ndjeja veten
Si njeriun më i lumtur në botë

Sa mirë sonte pandërprerë frymojnë
Këto suvale gjethesh
Rrënjët e drurëve
Hingëllojnë si kuajt e egër në kalërim
Nën degët e njoma
Pushojnë kanjushat e lodhura

Por fatkeqësisht nuk jam as pemë
As gjethi i rënë në tokë
Por një njeri
Ndoshta i ardhur kush e di se nga ku
Thonë se i përngjaj zërit të detit
Po sa larg është sonte deti
Nga biografia ime e pashkruar

NGA DIKU LARG PO VIJNË ZËRAT E NATËS

Përse dhe me kë të flas sonte
Kjo heshtje e tunxhtë
Po i ngjan gjelbërimit të vdekur
Asnjë trishtil nuk paska mbetur
Nëpër fushat e djegura të mëllenjave
S'fluturon asnjë lloj zogu

Vetëm aty këtu disa flutura duken
Dhe më pastaj zhduken si hijet
Qenkan mbyllur të gjitha dyert e luleve
Pranvera e vdekur
Po e hap një varr për qivurin e mjegullave

U zbrazën të gjitha gotat
Tavolinat në sterrë vallëzojnë si të çmendura
Valsin e fundit të kësaj nate
Dritaret e mbyllura herë hapen
E herë mbyllen si portat e hekurta

Diku nga larg po vijnë zërat e natës
Po ato zëra të shthurura
Që i dëgjonim te varret e krishterëve
Një njeri i huaj mbrëmë
Buzë rrugës i rimbolli epitafet e shkukur
Prishtinë, 1 korrik 2015

KURSE VERA DJERSITEJ JASHTË

Në mbrëmje e në mëngjes
Në drekë e në darkë
Trokite në dritaren time
Si korbi një laraskë

S'pyeti për dimër
As se cila stinë është
Pranvera ngrihej në korridor
Kurse vera djersitej jashtë

Në mua si fantazmë zgjohej frika
Shakullina s'prante mbi çati
Sërish të trokiturat e egra
S'pushonin nëpër shtëpi

AS TOKA E PLASARITUR E KOSOVËS

Nga shirat e brymtë
Mbetëm jashtë lojës moj grua
Ti si pranon dështimet
Por qe besa u bëmë përrallë
Dikur ishim të fortë
Kurse sot s'jemi më të gjallë

Çfarë na mbeti nga e kaluara
Ku vajtën
Gjitha ato puthjet e zjarrta
Ah qofshin këto ditë të harruara
Mbase një mallkim i lashtë
I shembi çastet tona të arta

Shikoi këto duar të rrudhosura
Mbuluar janë me dhembje
Dhe plagë vitesh
As toka e plasaritur e Kosovës
Nuk u ngjan më këtyre vragave
Çfarë të bëjë me duart e mija moj nuse

NUK SHOH ASNJË ARSYE

Ndoshta nesër
Ose një tjetër nesër
Edhe unë do filloj të shkruaj
Ndonjë poezi të çmendur

Nuk shoh asnjë arsye
Që të mos jem në radhët e atyre
Që asgjë s'dinë tjetër
Përpos të ëndërrojnë
Kinse janë dashnorët e paepur të muzave

Do të ulem pranë alfabetit
Dhe si pula qorre
Do e lëshoj grepin e emocioneve
Jam shumë i sigurt se do peshkoj
Ndonjë poezi për dashnorët e ardhshëm

NGA VETVETJA DHE KOMSHINJTË

Pa përfunduar himni
Flamujt mbetën nëpër fusha
Zogjtë me krih të grisur
Fluturojnë mes përmes shtrojerave
Edhe për një kohë të gjatë
Atdheu mbeti peng

Dhembja ime i ngjanë mjellmës
Asaj të vockla
Mbi hartën e grisur
Për çdo ditë e në çdo kohë
I bien pendlat
Po lëngon si i sëmuri i Bosforit

Ky flamur i gjymtuar
I atdheut tim
Lënë dhe i harruar në shtjellë
Mbi gjoksin e tij të hapur
Po reshin rrebeshet e stuhive

S'ka Zot që mund ta përkund
Dhe ta shëroj dhembjen e tij
Për çdo ditë
I ngushtohet frymëmarrja
Nga të huajt po i shkelen flamujt

Atdheu im i sëmurë
Me gjysmë shpirti po merr frymë
Disa herë i vrarë dhe i prerë
Nga vetvetja dhe komshinjtë
Toka ime e bukur
Pre e pamëshirshme e komshinjve barbarë

SHTIZA IME PREJ GJAKU

Sa herë që pate nevojë për plumba
Ti s'kishe bukë
Flamur i im i përdhosur
Në tokën tënde krenare
Shndrinte një diell i akullt dhe i huaj

Vetëm për të vdekurit këndove
Gjaku im i lënë peng mëngjeseve dëneste
Zogjve nëpër shkurre
Përherë u mungonin qivuret
Këtu pemët kurrë s'u varroseshin sipas riteve

Moj pemë e braktisur
As qielli s'patë pikë uji për t'i ujitur
Dhe shëruar rrënjët e plagosura të shpirtit
Flamuri im prej guri
Shtiza ime prej mishi e gjaku

Netëve të errëta na i vrisnin njerëzit
Për t'i vajtuar në mëngjes hijet
E ti në pamundësi
Si në kohërat e lashta pagane
Mbetë duke grithur fytyrën e rrudhosur

FJALËT MË IKNIN NGA MENDJA

Sa e sa herë desha të ju them diçka
Fjalët më iknin nga mendja
Jashtë portave të mbyllura
Në befasi më prite
Një tjetër tregim i hidhur

Harresa u bë këmisha ime
Ndoshta edhe me të u linda
Sa herë që patëm rast
Të takohemi
Fjalët e mija u ngjanin zogjve

Unë sinqerisht kërkoi ndjesë
Për atë që desha
E s'ju thashë
Por çfarë t'i bëjë mendjes sime
Kur edhe ajo po i ngjan harresës

KISHTE MBETUR NË MES TË RRUGËS

Ajo në vend të frymëmarrjes
Merrte ilaçe kundër depresionit
Shikonte dritaret kah djersiteshin
Dhe në vizionin e erës i thyente shiringat

Përtej xhamave shikonte kalimtarët
Pamja i errësohej
Nga bebëzat e lodhura si rrëshira
I derdheshin kujtimet

Ngjante që ndonjëherë të dëneste
Me ngashërim pa lot
Kaherë ishin shterë burimet e pemëve
S'përbirohet dot nga vrima e gjilpërës

Kishte mbetur në mes të rrugës
As këndeje e as andej
I ngjante përmendores së mermertë
Si peizazhi i ngrirë ishte e tëra prej akulli

ERA PO I THYEN GISHTAT

Në memorien time
Disa fenomene po fundosen
Si anijet e braktisura
Jashtë hapësirës së mendimit
Era po i thyen gishtat

Çfarë ka ky dimër brenda meje
Që s'po e zë vendi vend
Po u ngjan zogjve të ngrirë
Sa herë deshi të fluturoj
Përjetoi fatin e Titanikut

Një dorë e kallkantë
Rrëshqet nëpër lëkurën e djersitur
Nuk qenkan të mbyllura dritaret
Kur hëna kotej në prehrin e qiellit
Kush i shpaloste mbrëmë kujtimet

Pak është me të thënë të dua

Cikli i dytë

MË DUKET SE KY ISHTE FUNDI

Kur janë të trishtuara netët
Kuajt e mi të zi
Ëndërrojnë si fëmijët ledhatarë
Kalërimin nëpër fushat e vetëtimave

Beteja veç ka përfunduar
Në log të bejlegut
Qajnë flamujt e grisur
Po ashtu dënesin dhe shtizat e thyera

Gjeneralët pa ushtri
Nëpër ledhe i numërojnë të rënët
Mbase fjalën e fundit do e thotë historia
Këtë e presin edhe përmendoret

Nga pemët e ngrira po bien gjethet
Si stinët e shfrenuara
Po bien edhe perëndit pa fron
Veç po dëgjohen thirrmat e gjyshërve

Më duket se ky ishte fundi
Ose fillimi i një beteje
Që sapo ka nisur djemuria
Me mbjell në horizont farën e lirisë

EDHE KUR U THYE E DYMBËDHJETA LUGË

Bëra një udhë të gjatë
Ledhat ishin të pakapërcyeshëm
Me qindra pengesa i pashë në rrugë
Dhe asnjëherë nuk mësova
Se si ta kapërcej etjen e madhe

Më thanë se atdheu është dashuri
Është një zog i shenjtë
Që se duron robërinë
Sa herë u betuan burrat në emrin e tij
Ishin frikë e tmerr për korbat e zinj

Nëpër bejlegje kurrë nuk u gjuhëzua
Edhe më i fortë doli nga betejat
Nga ashti i tij i pathyeshëm
Në çdo vend dhe kohë
Kanë lindur dhe lindin burrat

Është bajrak i dymbëdhjetë fiseve
Në sofrën e nderit
Asnjëherë s'qe i përkulur
Edhe kur u thye e dymbëdhjeta lugë
Shtatë herë më i fortë doli nga betejat

ÇFARË PO NGJAN ME RRËNJËT E SHIUT

Ndonjëherë jetoj përbrenda
Dy fjalëve
Kurse ndonjëherë tjetër
S'mund të jetoj
As në parathënien e ndonjë e enigme

Çfarë po ngjan me rrënjët e shiut
Hëna kush e di se për të satën herë
U zhyt dhe po aq herë
Doli fitimtare nga guaska e saj
E imagjinuar

Mjegullat dynden këndeje pari
Vetëm atëherë kur çmenden shirat
Thonë se uji fle si foshnja
Por guri kryengritës për çdo mëngjes
Ia thyen xhamat e kujtesës

Këtu pemët ecin vertikalisht
Nëpër korridoret e fëmijërisë i kërkojnë
Parathëniet e enigmave
Poqë se nuk i gjejnë në gjumin e baladave
Si hijet përbirohen nëpër vrimën e gjilpërës
Për të mbërri deri te ëndrra e së përtejmes

DISA TABLO PIKTURASH

Mbi një tavolinë të vjetër prej druri
Një lule e fishkur
Dhe një dritë e vockël në shandan
Herë kyçej
E herë shkyçej në heshtje

Në disa letra tualeti
Lexoj poezi dashurie kurse qiriu
Në një enë prej deltime
Ndizej pa reshtur
Në vetveten e saj të madhe

Jashtë në oborr
Dukeshin shkëndijat e zbehta
Të një drite imagjinare
Që flinin në shpirtrat e pemëve

Në murin përballë hijes sime
Kandrat e zeza
Nga ikonat e ngopura me papastërti
Po shkundnin pluhurin e viteve

E disa tablo pikturash
Që nga koha e kubizmit
Me pamje anemike i shikojnë dyshimet
Kah e nesërmja dhe përtej saj

ME TRAGJEDITË ANTIKE

Çfarë gjëme po dëgjohet
Në shpirtin e kësaj guaske
Thua se i tërë deti
Do të çmendet nga piskamat

Një botë tinëzare në sytë e algave
Po bisedon në heshtje
Me tragjeditë antike
Në arenë dëgjojen hungërimat e luanëve

Papandehur mbrëmë ishin thyer
Shtizat e të gjitha kohërave
Nga muret antike rrodhën
Lumenjtë e kuq të historisë

Një gladiator e gjymtuar
Në trastën e krahut të majtë
E mbante krahun e djathtë të këputur
Sa të gjata ishin ulërimat e shikuesve

U NGJAJNË BUBULLIMAVE

Zërat e drurëve
Janë fjalë
Lule të kaltra
Prej ashti dhe mishi

Kurdoherë depërtojnë thellë
Deri në thelbin e rrënjës
Po që se lëndohen
Sythat e degëve
Kurrë më s'çelin lule shpirtrat

Jehu i tyre
U ngjan bubullimave
Vetëtimat i kanë motra
Sa herë që mbesin në orbitë
I zgjasin duart kah frymëmarrja e galaktikës

SHIKONIN DY PLEQ

Tek po shikoja
Një yll dredharak
Hëna veç
Ishte katandisur fare keq

Nga lëkura e rrjepur
Pikonte ca gjak
Të stepur deri në çmendi
Shikonin dy pleq

Asgjë që s'ka ndodhur
Sonte nuk ngjan
Këto përsëritje
Mbase s'paskan kufi

Na edhe qindra herë
Më keq e pamë qiellin
Herë dukej si perëndi
E herë ngjante në një lubi

Prishtinë, 2 korrik 2015

PO TË ISHIN MUNDËSITË NË DORËN TIME

Po të ishin mundësitë në dorën time
Pakës më ndryshe do merrte frymë
Ky gjelbërim i zhubravitur
Era do frynte vetëm atëherë
Kur kisha dirigjuar me shkopin tim magjik

Nuk do kisha lënë asnjë zog në kuvli
Isha bërë miq me qentë endacakë
Grave të vetmuara u kisha thurur oda
Kurse nëpër fushat e mëllenjave
Kurrë s'kisha lejuar të bie breshër

Prej kësaj vrizme të argjend shiu
Secilit njeri të mirë
Do thurja nga një kurorë dashurie
Kurse nga e nesërmja e njerëzimit
Do kisha ndërtuar një fron për perëndinë

Po të ishin mundësitë në dorën time
Mbarë njerëzimin
E kisha mbështjellë me dashuri
S'kisha lënë asnjë shteg për urrejtje
Në shpirtrat e venitura të luleve

PAK ËSHTE ME TË THËNË TË DUA

Nesër kur të dalë në qytet
Do u tregoj të gjithëve në kafene
Se sa fortë të dua
Të dua moj zanë
Më shumë se frymëmarrjen time

Ti këtë fare mirë e di
Por në gjak i ke lazdrimin
Ngjan me qengjat e pranverës
Asnjëherë s'ndalesh të mendosh
Se sa e fuqishme është dashuria ime

Një ditë është si vrizëm shiu
Kurse ditën tjetër
Mund ta shqyej kraterin e vullkanit
Kjo është ajo dashuri
Që i zbret në flokët e tua të mëndafshita
Yjet më të largëta të galaktikës

Pak është me të thënë të dua
Por ku në cilin vend
Dhe si ta gjej ndonjë fjalë tjetër
Të cilën e meriton vetëm ti
Moj e dashura nazeqare

JU THASHË MOS I MBYLLNI DRITARET

Mos ja mbyllni zërin natës
Frikohem të mos vdes në heshtje
Nuk mund të më kuptoj askush
Por malli që më përvëlon për atdheun
S'do shuhet
Edhe njëqind vjet pas vdekjes sime

Ju thashë mos i mbyllni dritaret
Më ngufat kjo errësirë e bronzit
Korridori që disa muaj po qan
Ama pikë loti s'dalin
Nga sytë e tij të errtë

Mbrëmë erdhën të huajt
Dhe i dogjën mështeknat e njoma
Si ta shuaj atë flakë të verdhë
E cila si gjuha e gjarprit
Po i lëpinë trarët e çatisë së djegur

TË ECIM MBI URAT E MËKATEVE

Nëse ke kohë me bollëk
Eja e dashur
Kurrë s'ka qenë momenti më i volitshëm
Se sa sot të hymë në ëndrrën e vdekjes

T'i mbyllim të gjitha letrat
E dërguara dhe të padërguara
Në zarfet e kaltra
Të mos mbetet asnjë kujtim i murrmë

Nëpër labirintet e korridoreve
Sonte po vrapon errësira
Janë duke galopuar nëpër vite
Kuaft e çmendur të erës morbide

Sonte s'do të jemi më
Të vetëm
Në këtë udhëtim të gjatë
Janë nisur me qindra mija njerëz

Të thashë se na presin të panjohurit
Te portat e vjetra
S'do të jemi as të parët
E as të fundit në këtë udhëtim të pafund

Kupto e dashura ime
koha është të marrim një rrugë të gjatë
Të ecim mbi urat e mëkateve
Ndoshta nesër do të mbërrimë në atdhe

VEZULLONTE SI LOTI I HËNËS NË QIELL

Ndoshta ishte koha e fundit
Kur vendosa të të shkruaj
Isha larg vetvetes
Me qindra mija kilometra larg

Mendimet më kishin humbur diku
Një zbrazëti e madhe lëronte qenien time
Mungesa e etjes në mua
Dëneste me ngashërim si qilimi

Silueta jote e bardhë
Ia kalonte çdo bardhësie në hapësirë
Kurse lëkura e djersitur
Vezullonte si loti i hënës në qiell

Nuk di a të rënë në dorë letrat e mija
Të qullura nga lotët e kripura të limanit
Ora në stacionin e trenit
Afër nëntë vjet ka mbetur pa zemberek

Edhe koha është ndalur në lagjen tonë
I vranë pëllumbat që na i sjellin letrat
Kot shkruanim njëri-tjetrit
Letrat kurrë s'arritën në adresën e fundit

KURSE MUA MË KISHTE IKUR GJUMI

Vetëm kur në netët e vona
Binin rrebeshe shirash
S'kishte asnjë njeri nëpër rrugë
Mbase ishte koha më e përshtatshme
Të trokisja në dritaren tënde

E tërë bota flinte
Kurse mua më kishte ikur gjumi
Kur ti i pritje të trokiturat në xham
Unë dëgjoja në heshtje
Frymëmarrjen e pritjes tënde

Më duket se vetëm atëherë
Ka qenë koha më e përshtatshme e dashurisë
Unë trokitja në gjoksin tënd të hapur
Kurse ti fundoseshe si anija
Në ëndrrën tënde të pa ëndërruar

Vjen një kohë kur njeriu s'di të mendoj
Në pikë të ditës ec si somnambul
Iu errësohen sytë
Pengesat i përngjajnë gjelbërimit
Dhe me tërë shpirtin fundoset në atë imazh

MBASE ASNJËHERË NUK VJEN MËNGJESI KËTU

Më kujtohet kur deshën të më zënë për fjale
Por mua nuk më kishte mbetur asnjë fjalë
Çdo gjë mbeti jashtë portave
Vetëm fytyra katrore e gardianit
Më shikonte si një viç i dehur

Mes mureve gri ballë për ballë u takova
Me të gjitha kohërat e britmave
I dëgjova këlthitjet e netëve pa gjumë
I pashë zërat që lëpiheshin
Si kërmijtë nëpër muret e ftohta

Në këtë errësirë të akullt netët janë pa ëndrra
Deri në skajshmëri të boshatisura
Nuk ka gjë më të trishtueshme
Se ta ndjen pranë vetes vdekjen
Kur ajo afrohet si një bishë e çmendur

Si pendla e trishtilit noton në ajër
Këmbët s'të prekin askund
Tavani shumë lart
Kurse dysHEMEJA na i kafshon këpucët
Mbase asnjëherë nuk vjen mëngjesi këtu

NË HUNDËN E PËRGJAKUR TË QIELLIT

Asgjë s'mungonte mbi tryezë
Aty ishte një qiri i gjelbër
Disa enë prej letre të mbushura me sallatë
Dhe një grua prej plastike
I thyente gishtat në anën e majtë të tryezës

Ju thashë se atë natë
Nuk ndjeva asnjë mungesë
Me disa lloje ushqimesh
Tryezës së vjetër larg i ndihej gogësima
Vetëm lulja në vazo ndjehej e vetmuar

Asnjëherë s'kam hasur
Lugë kaq të lodhura sa sonte
Këto çaste qesharake
Që përjetoheshin pranë tavolinës
I përngjanin hënës së djegur prej letre

Edhe kjo pamje nga perspektiva e zogut
Kishte një imazh surrealist
Kumbullat e papjekura
Dukeshin si vath të verdhë qershish
Në hundën e përgjakur të qiellit

Asnjë mungesë s'ndihet sonte
Asgjë nuk më mungon
Përpos lules në atë vazo të zbrazur
Mbase erdhi furtuna
Dhe e shkuli pa mëshirë
Shpirtin e njomë të asaj dite

Prishtinë, 3 korrik 2015

OSE NË SHPIRTIN TONË QANTE PASQYRA

Më duket se paskan vdekur zërat
Asgjë s' dëgjohet në këtë sterrë
Vetëm zëri fantazmë i zëzëllimës
Ringjallet në pasqyrën e kujtesës

Ti fole atë natë për etjen
As unë nuk mbeta shumë pas teje
Por më duket se nuk e kuptuam
Gjuhën e egër të pantomimës

Pas pak filloi edhe vallja e breshrit
Vrizma të dhembshme lotësh
Derdheshin pa u ndalur
Derdheshin nga shtambat e thyera të qiellit

Nëpër fushat e paskajshme të memories
Dëgjohej kori i gjelbër i bretkosave
Unë nuk di më athua vallë qanim ne
Ose në shpirtin tonë qante pasqyra

PASKAN HESHTUR EDHE KAMBANAT

Këtu s'paska mbetur më asgjë
Paskan ikur edhe zogjtë
Mbase ky shkretim
Po e përjeton shijen e fundit të pikëllimit

Ja tek sa fluturoi edhe lejleku i verdhë
Fluturoi nga çatia e rrënuar
As dry s'paska nëpër dyer
Mbase s'ka arsye përse të mbyllen

Nëpër rrugët e boshatisura
Dëgjoj lehjet e dyshuara të qenve
Lehin edhe qepenat e vjetër
Qyteti i kalldrëmtë fundoset në heshtje

Shih të lutem
Paskan heshtur edhe kambanat
Shtëpitë e bardha nga kjo perspektivë
Duken si delet e sëmura në lëndinë

Këtu s'paska mbetur asgjë më
Përpos gazetave të vjetra
Që mbulojnë turpin e rrugëve
Me të vërtetë s'paska mbetur asgjë

MES DYMBËDHJETË LUGËVE

Në një libër të pluhurosur
Lexova për tryezën e turpit
Mes dymbëdhjetë lugëve
Ende vallëzon një lugë e thyer

Njëmbëdhjetë gota të mbushura
Me zbrazëtin e gotës dymbëdhjetë
Nga e cila me shekuj
Njerëzimi po e pinë gllënjkën e turpit

Ti sot nuk më shikove në sy
I tha një gotë - gotës së zbrazët
Që nga ajo ditë
S'pushoi vallja e trishtë e fshehjes së syve

I SHIHJA NË PRANGA DRURËT LAKURIQ

Për këtë shkëmb të stralltë
Do të përplasem si dallgët e detit
Do thyhem si anijet e fundosura
Ç'më ka mbetur tjetër
Çfarë të bëjë pa atdheun tim

Si fëmijë i morra në sy rrugët e dynjasë
Në bishtin e çdo lopate
E lashë peng lëkurën time
Pashë më pashë i rashë metropoleve
Në fund tunelet s'kishin dritë

Dikush më donte si njeri
E dikujt tjetër i dhimbsesha
Për ta zënë ditën të mos ikte
Mëngjeseve herët
Zgjohesha nën urat e përgjumura

Dhe asnjëherë s'mendova për fundin tim
Mbase as që kam ditur të mendoj
Sa herë që ëndërroja
E shihja atdheun në pranga
I shihja të lidhur për druri drurët lakuriq

TRADHTIA

Gjuhët e gjarpinjtë të flakëve
Po i lëpin imazhet e memories
Varur në portat e shtëpisë
Valëviten si kujtesa flamujt e grisur

Pa nisur përfundoi beteja
Gjuha e mprehtë e thikës
Depërtoi thellë deri në asht
Nga sytë e njeriut pikoi palca e humbjes

Larg nesh dhe atdheut të gjunjëzuar
U dëgjuam hingëllimat e trishtë të kuajve
Arena e përgjakur gjakoste dhembje
Sërish një hije morbide zgërdhihej në heshtje

NGJYROSE ME TË GJITHA NGJYRAT E YLBERIT

Merre e dashur merre në dorë
Botën time të vockël
Ngjyrose me të gjitha ngjyrat e ylberit
Pastaj shto pakëz nga ajo ngjyrë
E padukshme e gjelbërimit
Le të duket si ëndrra e jonë e fëmijërisë

Dua të kem edhe pak hije
Po ato hije me ngjyrë asnjëse
Dhe pak ma tepër me atë ngjyrë
E cila i përngjanë dashurisë sonë
Domosdo duhet të jetë ajo e kuqja
Se përndryshe do pendohen parathëniet

Kjo botë në miniaturë po shfryhet
Si daulla në shi
Merre të lutem merre në dorën tënde
Aromën e shijes së mollës
Dhe krahasoje këtë botë të vockël
Me ringjalljen e njeriut të madh

KORI I ZOGJVE PREJ BRYME

Sa është mirë
Sa qenka mirë miku im
Që në mendjen tënde të çelin lulet
Dhe të mos ndalet kurrë së kënduari
Kori i zogjve prej bryme

Të ndodh ajo
Që kaheerë duhej të ndodhte
Në shpirtin tënd të lulëzojnë trëndafilat
Pa asnjë gjemb helmues
Të ndodh me të vërtetë ajo ngjarje
Që duhej të ndodhte para lindjes tënde

Ne do të ishim si për shembull
Njerëz pakëz më ndryshe se sot
Nëse në asgjë tjetër
Do i përngjanim bozhureve të kuq
Në fushat e gjëra të mëllenjave
Do i përngjanim gjyshërve tanë paganë

VIZATOJNË HIJEN E HËNËS NËPËR MURE

Si zogjtë bredhin trotuareve
Nëpër stacione trenash
Vizatojnë hijen e hënës nëpër mure
Me duar në xhepa ecin pa asnjë shpresë

Si të hutuar i shikojnë fytyrat e kalimtarëve
Nga zogjtë pretarë kërkojnë derman
Asnjë njeri nuk mund të kuptojë
Çastin e hapjes dhe të mbylljes së ëndrrave

Kur kalojnë nëpër rrugën e qumështit
Nga dritaret e pemëve të vjetra
I zgjasin duart jashtë hapësirës
I zgjasin për ta prekur ajrin e dehidruar

Nga degët e gjymtuara të pritjeve
Konstruktojnë avion prej letre
Kurse malli që u digjet në shpirt
U ngjan pasioneve të papërcaktuar të hijeve

Kur lodhen nëpër ato rrugë të gjata
Sërish kthehen të dremisin te binarët
Të dremisin ndoshta për herë të fundit
Te një ëndërr të pa ëndërruar asnjëherë

MJAFT MË TË THASHË LARGOHU

Ik largohu nga kjo dhomë
Sonte s'mund të më puthësh
Unë kam vdekur
Jam vetëm një fantazmë e mishtë

Shih se si nga duart e mija
Burojnë megjullat
Kambanat e murrme të botës
S'do dëgjohen më asnjëherë

Të thashë ik nga kjo hapësirë
Po ngufatem
As muret më nuk marrin frymë
Nuk merr frymë as zëri shurdhtë i qivurit

Dy hije të zeza fundosen në pasqyre
Një dorë e gjatë
I prek shqisat e grisura të mureve
Nëpër dhomë dëgjohej gjëma e një fantazme

Mjaft më të thashë largohu
Ti s'mund të jesh realitet në këto çaste
Edhe duart skelet depërtojnë nëpër mure
Pa e prekur zërin e sëmure të fantazmës

TROKAS NË DRITARET E ERRËSIRËS

Trembem kur jam i zgjuar
Edhe më shumë trembem kur më zë gjumi
Kjo frymëmarrje prej paranoje
Si anijet e përmbytura fundoset në mua

Trokas në dritaret e errësirës
Askush nuk bëzan përtej xhamave
Vetëm heshtja mortore si kali i sëmurë
Hingëllon nëpër paradhomat e kujtesës

Në betejë mbetën shtizat e këputura
Flamujt e grisur përdhosen nga fitimtarët
Deri në gjunjë noton gjaku
Sa që mbyten në të ngarkesat e mushkave

S'kam gjumë frikohem të fle
Ende dëgjoj gjëmën e trishtë të betejës
Sa e gjatë qenka nata e frikës
Kur në shtratin tim zgjohem si fantazmë

Prishtinë, 4 korrik 2015

NËPËR VRAGAT E VARREVE TË VITHISURA

Tufa ujqish të tërbuar
I lëpin çatitë
Te pragu dëgjohen hungërima lukunish
Një nënë e madhe me lot të kristaltë
I lanë sytë e përmendoreve

Do kohë ethesh po reshin
Po reshin si shirat e hidhur nëpër plagë
Nga xhamat e brymtë zgjohen krahnezat
Dimri si një kufomë e gjallë
Parakalon mëhallëve të boshatisura

Askund asnjë njeri nëpër rrugë
Qepenat e drunjtë i rreh furtuna
Macet e zgjebosura mjaullinë në sterrë
Kjo heshtje vrastare pret si bisha në pusi
Ta sulmoj prenë e pafajshme të pafajësisë

Paskan vdekur edhe zërat e gjyshërve
Po kjo qetësi e llahtarshme
I pret në befasi qivuret e së kaluarës
Nëpër vrugat e varreve të vithisur
Ka kohë që s'ka mbirë asnjë pemë e re

FJALË PREJ ASHTI DHE MISHI

Domosdo do gjejmë një shteg
Deri te hija e asaj peme
E cila përherë pjalmon fryte
Vetëm në dimër

Thashë se do gjejmë domosdo
Ajo pemë
Veç është rritur
Dhe rritet atje ku lulëzon fjala

Nën rrapet e moçëm
E patëm mbjellë njëherë një fjalë
Nën të cilën si delet e bardha
Sot mrizojnë librat e shenjtë

Thonë se njerëzit nuk gabuan
Sepse nga ato fjalë të urta
Sot në çdo kohë
Gjethojnë të gjitha të mirat e dynjasë

Fjalë prej ashti dhe mishi
E cila i shëron
Dhe ka shëruar dhembjet e mikut
Por edhe ia ka zhuritur plagët e armikut

Enigmat e kashelashave

Cikli i tretë

PASTAJ PAS KËSAJ VJESHTE TË BUKUR

Sivjet kjo vjeshtë qenka aq e bukur
Sa që nën degët e pemëve
Nuk ndalet jehu i zurnave
Daullet pëlcastin nga zëri i erës
Vashat e bukura
Nga çdo lagje vijnë ose shkojnë nuse

Sivjet po na kthehen edhe djemtë nga kurbeti
Po kthehen si zogjtë shtegtarë
Ta përtëritin vazhdimësinë e jetës
Nën hijet e mështeknave
Po i kërkojnë puthjet e dikurshme të rinisë
Po i kërkojnë me afsh
Ato pak dromca të mbetura nga dashuria

Pastaj pas kësaj vjeshte të bukur
Secili do niset
Deri te fatet e të shkruara
Do pushojnë për një vjet zërat e zurnave
Kurse malli për atdhe
Si zjarri i shenjtë i Olimp
S'do shuhet asnjëherë

MË LËRË SONTE TË ÇMALLEM

Ik moj flutur ik
Më lërë sonte të çmallem
Me kujtimet e mija të largëta
Kam mall
Aq shumë kam mall
Sa që po më digjen fijet e flokëve

Kjo pemë e vjetër
Nuk paska çelur sivjet asnjë lule
Ik nuk kam se çfarë të jap
Më janë tharë kujtimet
Me ingranazhet e saja të ndryshkura
Kjo moshë sonte po më ngufat

Shko të lutem
Për asgjë nuk jam sonte
Sa herë që kaloj pranë faltoreve
Nuk më kujtohen lutjet e dikurshme
Kurse ti paske mbetur ende ajo pemë
E madhe e cila përherë ka lulëzuar
Dhe lulëzon lulet më të bukura të stinës

NË DERQ TË MALLKUAR KJO JETË

Sa është njeriu i zbrazët
Kur s'dashuron
Sa që s'krahsohet me asgjë
Në dreq të zi kjo punë
Në dreq të mallkuar kjo jetë

Në syrin e vëngër të gjethit
Pikon loti i hidhur i degës
Dhe si pikëllimi kacavirret zbrazëtia
Në djall të zi kjo punë
Në dreq të mallkuar kjo jetë

Po s'dashurove askënd
Më mirë dashuroje pasqyrën
Dhe brendinë e saj të zbrazët
Në djall të zi kjo punë
Në dreq të mallkuar kjo jetë

AQ SHUMË KISHA ETJE ATË DITË

Më duket se ishte pranverë
Atë ditë dallgët dukeshin delikate
U përngjanin
Krahëve të djegur të fluturave
Rrinin mbështetur si grua e moshuar
Për shpatullat e një mjegulle

Në të njëjtën gjendje delikate
Ishte edhe gjelbërimi i djegur
Shikonte ikjen e një meteori
Shikonte se si po bien yjet
Si perëndit e shthurur
Po shkulen nga hapësira e paanë

Më duket se asgjë atë ditë
Nuk i përngjante gjelbërimit
Ngjyra e ylberit
Dukej e përhumur në ngjyrat e veta
Aq shumë kisha ethe
Sa që harrova t'i dalloj lotët në sytë e mi

MBASE ISHTE DIMËR NË MRENDINË
E FJALËS

Të pash nuk më pa
Në Guaskë
Këndonte deti një serenatë korçare

Dy flutura të djegura
U lëshuan mbi një pemë të hirtë
Te kajsishtat kopshtit i doli flaka

Pranë kallamishteve
Dëgjohej kori mbretëror i bretkosave
Një trishtil i vogël qante mbi një degë

Atë kohë mbrëmja nuk erdhi
Nuk erdhën as dasmorët
Mbase ishte dimër në brendinë e fjalës

Kaluan shumë e shumë mote të liga
Nën urat e Lumëbardhit s'çeli pranvera
As zogjtë nuk çelën vezë të kuqe atë dimër

ZËRI I SAJ BRENDA MEJE

Fytyra e tij shkëlqente nga brenda
Pamja e pasqyrës
Në ato çaste vendimtare
Dukej si deti i kaltër i kujtesës
Me tërë elegancën e natyrës
Ai shkelte
Mbi njomësin e paanë të gjelbërimit

Zëri kumbues brenda meje
Kumbonte si zëri i kambanës
Në Kishën e Shën Mërisë
Yjet kishin zbritur atë natë
Dhe pushonin
Mbi flokët e mëndafshita
Të hënës lozonjare

Shpirti i mirësisë shkëlqente si nuri
Në dritën inkandeshente të qiellit
Aq shumë xhelozuan yjet
Sa që nga xhelozia
Për herë të parë një njeri i mirë
Shtroi për dasmorët e lirisë
Sofrën e dashurisë në fushat e mëllenjave

NË ATË HUMBËTIRË

Si në ndonjë qyp ma xhevahire
Futa gishtat e mija
Në shpirtin delikat të kujtesës

Me qindra vjet hulumtova
Hulumtova si i çmendur
Prejardhjen e fjalës dashuri

Në atë humbëtirë
Vetëm zbrazëtia llamburiste
Mbi detin e pasqyrës së ngrirë

Askund asnjëherë
Nuk e gjeta fjalën e kërkuar
Edhe emri im ishte shlyer nga kujtesa

Me thonjtë e erës gjermova
Nëpër shpirtin e plagosur të mbamendjes
Gjërat ishin fundosur në harresë

Kurse harresa në shpirtin e saj të virgjër
Si për çudi
Nuk e kishte harruar emrin tim

PASQYRA E VDEKUR NË HORIZONT

Nuk di a duhet të heshtim
Qeshim
Ose të këlthasim
Kjo britmë e shpirtit që buron
Nga thellësitë
Athua vallë ku i ka rrënjët

Një hije e verdhë
Si vrizma e shiut po shket
Po shket nëpër syprinën e lotit
Zogjtë e kujt ikën mbrëmë
Dhe u fshehën
Pas shtatë qiejve të murrmë

Më duket se nuk ishte koha e britmave
As e këlthitjeve
Disa zëra të panjohura
Herë dëgjohen të zëshëm
E herë na duken të shurdhëta
Pasqyra e vdekur në horizont
Po e lëpinë amalgamën e së nesërmes

DËGJOVA SE SI ULËRINTE PEMA E GJUNJËZUAR

Mbrëmë ndodhën disa gjera
Të pashpjegueshme
Dëgjova se si ulërinte në vetmi
Pema e gjunjëzuar
Degët e thyera ngjanin me duart e njeriut

Era frynte në një tjetër drejtim
Nuk ishte një ditë e zakonshme
Nga trungjet e drurëve
Shkisnin gjethet
Shkisnin si ëndrrat e këputura në bel

Në drejtim të përroit frynte veriu i çmendur
Frynte si nëpër stepat e egra
Barishtet këputeshin në gjysma të çuditshme
Dhe sërish
Si pemët mbinin nga toka

Edhe sot era po fryn në disa drejtime
Më duket se e kanë lënë mentë
Këtë Ballkan të trazuar
Deri në grykë
Po fundoset në mëkatin e vet

NË PASQYRËN E SAJ KONVEKSE

Në pasqyrën e saj konvekse
Ajo i fshehte ngjarjet
E një historie të trishtë

Nga thinjat e shprishura të flokëve
Si rrëshira nga drurët e egër
Çurgon balsami i të gjitha llojeve

Në ecje e sipër fliste përçartë
Mërmëriste e trishtuar
Dhe numëronte mëkatet e pagjumësisë

I kujtoheshin netët e shkuljes së pemëve
Më pastaj ulej dhe dëneste
Dëneste mbi pragun e mishtë të shtëpisë

Prishtinë, 5 korrik 2015

PASQYRA

Dikur vonë shumë vonë kuptova
Se pasqyrës së varur në mur
Po i mungon nocioni i bashkëpunimit
Ajo jeton e vetmuar në heshtje
Pa asnjë shpresë për të nesërmen

Nga brendia e saj gati për çdo ditë
Zgjohen me qindra lloje ëndrrash
Shumë e shumë silueta kapërcejnë si hijet
Mbi pragun e kujtesës flenë zogjtë e verdhë
Dhe asnjëherë nuk e ndjenë fajësinë

Sa pak vend zë nëpër lagështit e mureve
E sa shumë u ndihmon njerëzve
Kur janë të mrrolur
Sa ka dëshirë amalgama e ndryshkur
Me shkul nga njeriu një qeshje të vockël

Ajo është në gjendje të lazdohet
Ose të pikëllohet si e moshuara idhnake
Por edhe bashkëjeton me pantomimën
Ndonjëherë krahasohet me vjeshtën
E ndonjëherë më ashpërsinë e dimrit

I PËRSHTATET AROMËS SË GJELBËRIMIT

Kjo kohë s'ndalet
Disa vijnë
E disa të tjerë shkojnë
Për një palë çelë pranvera
Kurse për palën tjetër
Dimri veç i ka shkundur gjethet

Mes kësaj kohe
Si një ogur i mirë shtrihet
Koha asnjëherë
E cila asnjëherë s'i përzien duart
Mes këtyre kohërave
Qëndron stoikisht duke i numëruar ditët

Nganjëherë përzihet me kohërat
E shirave të verdha
E nganjëherë tjetër
I përshtatet aromës së gjelbërimit

Koha e një kohe të papërcaktuar
Sa herë që dëshiron
Të dehet me verë të kuqe
Nga shpirtrat e qëndrueshëm të rrapeve
I shkund pjergullat e bardha

ENIGMAT E KASHELASHAVE

Që nga kjo kohë e shthurur
I dëgjoj zërat e gjyshërve
Dëgjoj se si nanurisin
Ato thirrma të lashta pagane
Që derdhen si ujëvarat e Lumëbardhit

Nëpër skuta fjalësh i kërkojmë
Enigmat e kashelashave
I kërkojmë
Edhe parathëniet e fjalëve
Për të cilat e lëmë peng jetën

Kaluam nëpër ujëvarat e mendimeve
Në udhën tonë të vështirë
I spërkatëm gurtë e shenjtë
I shëruam nga sëmundjet
Qivuret e kalbur nëpër vare

Ecjen e patëm tepër të gjatë
Kur na i prenë lukunitë rrapet
Ne domosdo
Na duhej sërish të ecnim
Se përndryshe nuk do e shihnim fillimin

TROKIT NË DYERT E HAPURA

Oh kush je ti që kaq vonë
Më bënë me dorë
Nga ajo tjetër anë e mendjes
Nuk je zog
Por nuk i ngjanë as hijes

Orë e çast troket në xhamat e kujtesës
Të thashë se nuk je zog
As qukapik i dehur
Përse pra kaq vonë
Troket në dritaret e mija

Një hije e murrme
Si somnambul shëtiti çative
Nuk bëzan asnjë fjalë
I përngjan pasqyrës në mur
Dhe hesht si përmendore

Të lutem lëri në gjumë xhamat
Në daç me e zgjua të kaluarën
Trokit në dyert e hapura
Sepse ne i kemi mësuar miqtë
Të trokasin dhe të hynë vetëm nga dyert

ZËRI IM SI ZËRI I DRURIT TË VJETËR

Mbrëmë si në ëndërr dëgjova
Zërin e fëmijërisë sime
Më thërriste dikush
Por ai zë
Nuk ngjante me zërin e njeriut

Fjeta edhe një mijë vjet
Po ai zë i njëjtë shurdhues
Nuk i ndalte thirrmat e egra
Më duket se
Ishte zëri sekret i qivurit tim

Nuk di më me çka të krahasoj
Atë zë të kalbur druri
Unë më nuk jam me të kaluarën
As e sotmja
Nuk zgjon asnjë asociacion në mua

Zëri im i ri
Si zëri i drurit të vjetër
Që gjethon në dimër
Pa pritur ardhjen e pranverës
Sa herët qenka zgjuar sivjet

DHE LETRA NUK U HAP ASNJËHERË

Në gjumin tim hynë fluturat
Dhe zogjtë e bardha të vendlindjes
Era kishte gjetur
Një melodi të vjetër
Dhe fërshëllente
Ca tinguj ninullash në gjethin e manit

Këndonte edhe trugu i shkullur
Mbase këndonin edhe turtujt
Në malin e shenjtë
Përballë shkëmbit të kuq
Një pëllumbi postier
Mbrëmë i solli disa zarfe të kaltra

Desha ta hapi zarfin
Që nuk më përkite mua
Një zë nga brenda protestoi
Me xhelozë e shikoja pëllumbin
Kurse pëllumbi
Më shikonte më shumë dashamirësi

Dhe letra nuk u hap asnjëherë
Askurrë më nuk e pashë pëllumbin
Shkëmbi i kuq që nga ajo ditë
Si gjethet e rëna
Fërshëllente një melodi të lashtë baritore

U ZGJUAN POEMAT E FJETURA

Përveç degëve të thata
S'shoh asnjë zog të bardhë në kujtesë
Paskan ikur larg
Ëndrrat e fëmijërisë
Mëkat
Si mund të jetoj njeriu pa ëndrra

Kjo ngrehinë e vjetër
Dikur i kishte katër dritare
E sot paskan mbetur vetëm dy
Kush hyri në palcën e poemës
Dhe kurrë më
Lejlekët e hirtë nuk fluturuan mbi çati

Sërish nën degët e mështeknave
Erdhën zogjtë hijerëndë
U zgjuan poemat e fjetura
Njëherë e përgjithmonë s'pushuan më
Zërat e kambanave
Nëpër kambanoret e qytetit
Për herë të parë dëgjova psalmet e natës

LEJLEKËT E MI TË BARDHË

Sa herë që ulen lejlekët
Mbi çatinë time
Nuk tremben më asnjëherë
Nga detet e largëta sjellin lajme
Janë miqtë më të mirë të metropoleve

Lejlekët e mi të bardhë
Lejlekët e mi të verdhë
Lejlekët e mi të shpresës
Sa dukeni të bukur dhe të lumtur
Mbi këto çati rrasash të murrme

Lejlekët e mi të bardhë
Lejlekët e mi të verdhë
Lejlekët e mi shpresëdhënës
Sa të bukur dukeni
Në prehrin e tokës mëmë

SE NË BALLKANIN E TRAZUAR
S'DIHET ASNJËHERË

Në vjeshtë galdohen zogjtë
Nga krojet buron uji i kristaltë
Që nga larg dëgjohet
Timbri i zërit tingëllues i dauilleve

Nëpër korridore vashat si Penelopa
I endin ëndrrat e tyre
Kurse nuset hartës së atdheut
Shtojnë nga një ushtarë prej gjaku e mishi

Gjyshet e mira thurin çorape djemurisë
Se në Ballkanin e trazuar s'dihet asnjëherë
Çka të pret e sotmja
Dhe çka ajo e nesërmja enigmatike

Prishtinë, 6 korrik 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahës krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995 nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. ” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

127. “ Nëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes” , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 136.“Sa shumë ethe pat dimri sivjet ” ,
Poezi,Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
137. Enigmat e kashelashave , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJE:

Thonë se i përngjaj zërit të detit	
Cikli i parë	13
Çfarë janë këto tërmete	15
Kur i prekim gishtat e brymtë të drurit	16
Më duket se po ikin edhe zogjtë	17
Nuk ndalen kambanat e skamjes	18
Në syrin e zdërlaqur të kepit	19
Dolën si nga baladat e lashta	20
Zëri i kujt po dëgjohet sonte	22
Njerëzit ecin nëpër kujtime	23
Sa qenka lakuriqe kjo krenari	24
Si të marr frymë në këto çaste	25
Asnjë njeri nuk kalon trotuareve	26
Pikonte dita e plagosur	27
Si një peshë e trishtë rëndohet	28
Shumë më i rënd se plumbi	29
Ky peizazh i trishtë	30
Thonë se i përngjaj zërit të detit	31
Nga diku larg po vijnë zërat e natës	32
Kurse vera djersitej jashtë	33
As toka e plasarit e Kosovës	34
Nuk shoh asnjë arsye	35
Nga vetvetja dhe komshinjtë	36
Shtiza ime prej gjaku	38
Fjalët më ikën nga mendja	39
Kishte mbetur në mes të rrugës	40
Era po i thyen gishtat	41

Pak është me të thënë të dua	
Cikli i dytë	43
Më duket se ky ishte fundi	45
Edhe kur u thye e dymbëdhjeta lugë	46
Çfarë po ngjan me rrënjët e shiut	47
Disa tablo pikturash	48
Me tragjeditë antike	49
U ngjajnë bubullimave	50
Shikonin dy pleq	51
Po të ishin mundësit në dorën time	52
Pak është me të thënë të dua	53
Ju thashë mos i mbyllni dritaret	54
Të ecim mbi urat e mëkateve	55
Vezullonte si loti i hënës në qiell	57
Kurse mua më kishte ikur gjumi	58
Mbase asnjëherë nuk vjen mëngjesi këtu	59
Në hundën e përgjakur të qiellit	60
Ose në shpirtin tonë qante pasqyra	62
Paskan heshtur edhe kambanat	63
Mes dymbëdhjetë lugëve	64
I shihja në pranga drurët lakuriq	65
Tradhtia	66
Ngjyrose me të gjitha ngjyrat e ylberit	67
Kori i zogjve prej bryme	68
Vizatojnë hijen e hënës nëpër mure	69
Mjaftë më të thash largohu	70
Trokas në dritaret e errësirës	71
Nëpër vrugat e varreve të vithisura	72
Fjala prej ashti dhe mishi	73

Enigmat e kashelashave

Cikli i tretë	75
Pastaj pas kësaj vjeshte të bukur	77
Më lërë sonte të çmallem	78
Në dreq të mallkuar kjo jetë	79
Aq shumë kisha etje atë ditë	80
Mbase ishte në brendinë e fjalës	81
Zëri i saj brenda meje	82
Në atë humbëtirë	83
Pasqyra e vdekur në horizont	84
Dëgjova se si ulërinte pema e gjuhëzuar	85
Në pasqyrën e saj konvekse	86
Pasqyra	87
I përshtatet aromës së gjelbërimit	88
Enigmat e kashelashave	89
Trokit në dyert e hapura	90
Zëri im si zëri i drurit të vjetër	91
Dhe letra nuk u hap asnjëherë	92
U zgjuan poemat e fjetura	93
Lejlekët e mi të bardhë	94
Se në Ballkan e trazuar s'dihet asnjëherë	95

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Enigmat e kashelasheve / Adem Zaplluzha. – Prishtinë :
“Trend”, 2016. – 109 f. ; 21 cm.

Shënime për autorin : f. 96-105

ISBN 978-9951-694-49-0